

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **Limet Group s.r.o.**, IČ: 29321719
sídlem Branická 213/53, 147 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 20. 7. 2017 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí

Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 17. 1. 2017, č. j.: ODSČ-34647/16-27, (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 1/“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125 f) odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů.

2. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 9. 8. 2017 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017, sp. zn. S-JMK 60286/2017/OD/Př, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností ze dne 21. 2. 2017, č. j.: ODSČ-34349/16-26 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 2/“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125 f) odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně v rámci obou podaných žalob namítá, že správní orgán nepostupoval v souladu s právní úpravou, neboť souběžně stíhal více správních deliktů žalobce, aniž by o nich vedl společné řízení a uložil společnou pokutu a povinnost uhradit pouze jedny náklady řízení.
4. Žalobce dále shodně v obou žalobách namítá, že výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyhovují požadavkům na určitost výroku. Ve výroku není obsažen odkaz na § 125f odst. 2 písm. c) silničního zákona a odkaz na § 125e odst. 2 silničního zákona, které obsahuje pravidla pro vyměření výše pokuty.
5. V obou podáních žalobce namítá také protiústavnost skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla dle § 10 odst. 3 silničního zákona.
6. V žalobě 2/ namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odkazuje pouze na porušení § 10 silničního zákona, bez uvedení konkrétního odstavce. V téže žalobě dále namítá, že v oznámení o zahájení řízení nebyl skutek dostatečně pregnantně kvalifikován. Z oznámení o zahájení řízení nebylo zřejmé, zda bylo vozidlo zastaveno na chodníku, na stezce pro chodce, nebo jiném místě na dané ulici. Skutek nebyl ani ve výzvě k úhradě určené částky řádně kvalifikován. Řádně není specifikováno ani místo spáchání protizákonného jednání, neboť je specifikováno pouze „naproti domu č. 51 na ulici Nováčkova v Brně“. Na tomto místě se nachází také vyhrazené místo k parkování vyznačené vodorovnou dopravní značkou č. V 10e. Žalobce rovněž namítá rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně 2/, neboť ve výroku správní orgán uvádí, že rozhoduje dle silničního zákona účinného v době spáchání správního deliktu, ovšem v odůvodnění uvádí, že rozhoduje dle silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. Ke spáchání mělo dojít dne 26. 11. 2015, ovšem dne 31. 12. 2015 nabyl účinnosti zákon č. 48/2016 Sb., kterým byl silniční zákon novelizován. Z výroku není patrné, zda porušení pravidel silničního provozu mělo za následek dopravní nehodu. Dle názoru žalobce správní orgán prvního stupně překročil svou pravomoc, když žalobci určil způsob plnění ukládaných povinností přímo na bankovní účet a neuvedl, že je možné pokutu a náklady řízení uhradit v hotovosti.

7. Žalobce dále v rámci žaloby 2/ namítá, že v rámci správního řízení nebylo prokázáno, že by v místě, kde mělo předmětné vozidlo zastavit, byl chodník, neboť jako důkaz nebylo provedeno rozhodnutí silničního správního úřadu podle § 3 odst. 1 zákona č. 13/1997 S., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, kterým by bylo dané místo zařazeno do IV. Podobně žalobou 1/ žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že by řidič předmětného vozidla zastavil na silniční vegetaci. Odkaz na technický pasport brněnských komunikací považuje za nedostatečný. Správní orgán se nezabýval plochou, kde vozidlo stálo je silniční vegetací ve smyslu § zákona o pozemních komunikacích. Dle názoru žalobce se nejedná o silniční vegetaci, ale o veřejné prostranství, proto se může jednat jediné o přestupek podle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, který nelze stíhat jako správní delikt provozovatele vozidla.
8. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný se nezabývali pojmem „zastavit“. Rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, neboť se jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považuje napadená rozhodnutí za zákonná a má za to, že žalovaný nebyl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech a navrhuje zamítnutí žalob. Žalovaný trvá na tom, že správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování ve výroku uvedené povinnosti je popsán dostatečně určitě, a to uvedením místa, data, času a odkazem na ustanovení, v jehož rozporu žalobce jednal. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32 a zdůraznil, že stejně jako Nejvyšší správní soud zastává názor, že povinnost stanovená provozovateli vozidla v § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s ústavním pořádkem.
10. Žalovaný vycházel při posouzení odvolání pouze ze spisového materiálu, neboť žalobce podal blanketní odvolání. Námitku týkající se vedení společného řízení měl žalobce podat již v rámci odvolání. Jedná se o účelové námitky a soud by měl žalobu zamítnout (k tomu odkazuje na rozsudku zdejšího soudu pod sp. zn. 22 A 42/2014 a 22 A 49/2014).
11. Žalovaný má za prokázané, že v rámci řízení vedeného u soudu pod sp. zn. 73 A 8/2017 (žaloba 1/) bylo prokázáno, že žalobce zastavil na silniční vegetaci.
12. Odkaz na § 10 silničního zákona bez uvedení konkrétního odstavce považuje za dostatečný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Žalobcovo jednání nepřestalo být trestným. V důsledku přijaté novely – zákon č. 250/2016 Sb., došlo pouze ke změně terminologie. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou uvedena všechna ustanovení, dle kterých byla sankce ukládána.
13. Výzva k úhradě určené částky (spis vedený u soudu pod sp. zn. 73 A 14/2017) obsahuje všechny zákonné náležitosti. Místo spáchání (Nováčkova 51 – naproti v Brně), bylo pouze v průběhu řízení blíže specifikováno, s čímž byl žalobce obeznámen a ničeho nenamítal.
14. Správní orgán aplikoval zákon č. 48/2016 Sb., který nabyl účinnosti dne 20. 2. 2016.

15. Důkazem, kterým správní orgán prokáže, že komunikace je chodníkem může být i dopravně – stavební úprava (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58). Odlišná dopravně – stavební úprava je patrná z fotografií obsažených ve správním spise.
16. Žalovaný nesouhlasí s tím, že jeho rozhodnutí je pouze výsledkem mechanického vyplnění vzoru a nepovažuje je za nepřezkoumatelná.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání.
18. O obou žalobách rozhodl poprvé zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73A 8/2017-34, přičemž po spojení obou věcí výrokem I. ke společnému projednání rozhodl tak, že jednak rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, a s tímto rozhodnutím související rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 17. 1. 2017, č. j. ODSČ-34647/16-27, se zrušuje, a dále tak, že se zrušuje rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017, sp. zn. S-JMK 60286/2017/OD/Př, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení, a zároveň že se zrušuje rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 21. 2. 2017, č. j. ODSČ-34349/16-26.
19. První rozhodnutí v nyní posuzované věci částečně zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36, a to ve vztahu k rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př, a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 17. 1. 2017, č. j. ODSČ-34647/16-27. Zároveň zrušil i výrok o nákladech řízení.
20. Konkrétně Nejvyšší správní soud uvedl: *„Důsledkem popsaných závěrů je rovněž to, že v pořadí první rozhodnutí o jednom z více sbíhajících se správních deliktů nelze zrušit pouze pro vadu řízení spočívající v nevedení společného řízení, jež by měla za následek porušení absorpční zásady. Tímto rozhodnutím nemůže být při trestání prvního z více sbíhajících se správních deliktů tato zásada porušena, proto nevedení společného řízení (jež by umožnilo princip absorpce naplnit) nemůže být vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí. Je třeba bezpodmínečně trvat na aplikaci zásady absorpce, nikoli na vedení společného řízení, přičemž i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit. Až v pořadí druhým (popř. dalším) správním rozhodnutím o jiném z více sbíhajících se správních deliktů by správní orgán mohl absorpční zásadu porušit, a to tehdy nepřihlížel-li by k sankcím uloženým dříve za sbíhající se správní delikty. V této souvislosti není rozhodné, kdy byl ten či onen z více sbíhajících se správních deliktů spáchán nebo kdy o něm bylo zahájeno správní řízení, nýbrž*

okamžik, kdy o něm bylo rozhodnuto.“ Ostatní kasační námitky Nejvyšší správní soud neshledal jako důvodné.

21. S ohledem na uvedené nařídil soud ve věci jednání, při kterém dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př, není důvodná. S ohledem na to, že kasační stížnost proti té části rozsudku, ve které zdejší soud rozhodl o rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017, sp. zn. S-JMK 60286/2017/OD/Př, byla zamítnuta, soud se nadále bude zabývat pouze rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 5. 2017.
22. Ze spisu vyplynuly následující pro rozhodnutí podstatné skutečnosti. Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, bylo postoupeno Městskou policií Brno oznámení o přestupku ze dne 29. 9. 2015, č. j. MP-04549/05D-15. Vozidlem tovární značky BMW, RZ: x dne 21. 5. 2015 v 08:52 hodin v Brně - Ponava, na ulici Klatovská 12 neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně zabral veřejné prostranství vozidlem, což bylo následně opraveno a již ve výzvě k úhradě určené částky označeno jako neoprávněné zastavení. Správní orgán prvního stupně zaslal provozovateli vozidla dle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení částky ve výši 700 Kč. Žalobce písemně oznámil, že v inkriminovanou dobu řídil předmětné motorové vozidlo L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. a uvedl jeho doručovací adresu na území České republiky, konkrétně sídlo společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. Správní orgán prvního stupně vyzval označeného řidiče k podání vysvětlení, ten si ovšem zásilku nepřevzal. Dne 31. 3. 2016 správní orgán prvního stupně věc odložil, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
23. Správní orgán prvního stupně zahájil oznámením o zahájení správního řízení ze dne 14. 6. 2016, č. j. ODSČ-34647/16-16 řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2017, č. j. ODSČ-34647/16-27 shledal správní orgán prvního stupně žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu správního orgánu prvního stupně ve stanovené lhůtě nedoplnil, pouze bez bližšího odůvodnění uvedl, že rozhodnutí napadá v plném rozsahu. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zákonné a odvolání zamítl.

IV A. Prekluze dle nálezu Ústavního soudu ČR ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19

24. Soud se před vlastním hodnocením námitek žalobce zabýval důsledky aktuálního nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19. Podle názoru zdejšího soudu citované rozhodnutí na věc nedopadá, neboť ke spáchání deliktního jednání i k jeho posouzení a rozhodnutí věci došlo před tím, než nabyl účinnosti zákon č. 216/2016 Sb., o odpovědnosti

za přestupky a řízení o nich, jelikož delikt ní jednání bylo spácháno 21. 5. 2015, správní orgán prvního stupně se o něm dozvěděl 29. 9. 2015, správní řízení proti žalobci zahájil dne 14. 6. 2016 a ve věci bylo rozhodnuto v prvním stupni dne 17. 1. 2017 a žalovaným dne 11. 5. 2017.

25. Zároveň důsledkem zrušujícího nálezu Ústavního soudu je, že zůstalo ustanovení § 112 odst. 2 zachováno tak, že *„Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první (rozuměj lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt - pozn. soudu), pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“* Sám Ústavní soud v citovaném nálezu konstatoval, *„že čl. 40 odst. 6 věta první Listiny chrání právní jistotu obviněného z trestného činu či přestupku. Činí tak ovšem na té úrovni, že zakazuje při posuzování činu užít úpravu trestnosti, která nabyla účinnosti až po spáchání činu. Obviněný z trestného činu či přestupku má tak právní jistotu v tom, že žádný z aspektů trestnosti činu nemůže být posouzen podle budoucí přísnější právní úpravy a je tak chráněn proti případnému budoucímu zpřísnění trestnosti. V tom spočívá ochrana právní jistoty obviněného.“* Jelikož správní orgány ve věci rozhodly před nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky, nepostupovaly podle citovaného zákona a zachovaly prekluzivní lhůty dle předcházející právní úpravy.
26. Pokud Ústavní soud konstatoval, že běh prekluzivní lhůty je otázkou trestnosti, resp. jejího zániku, dospěl soud k závěru, že nová právní úprava obsahuje shora citované pravidlo ust. § 112 odst. 2 věty druhé, a jelikož neuplynula lhůta pro projednání přestupku, nezanikla ani odpovědnost žalobce za správní delikt.

IV B. Společné řízení před správním orgánem

27. Při hodnocení této žalobní námitky je soud vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, který zdejší soud shrnul výše uvedenou citací. Nelze tedy jinak než konstatovat, že nevedením společného řízení nemohlo v případě rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017 dojít k zásahu do práv žalobce a související žalobní námitka proto není důvodná.

IV C. Vady výroků rozhodnutí

IV C. I Vady výroků rozhodnutí – popis skutku ve výroku

28. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
29. V nyní souzené věci již výše soud zrekapituloval obsah výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního

provozu vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu a v druhé věci § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Klatovská 12, v Brně dne 21. 5. 2015 v 8:52 hodin. Uvedeným se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

30. Z výrokové části rozhodnutí správních orgánů prvního stupně je patrný popis uvedením místa (Klatovská 12 v Brně), dne a času a způsobu spáchání (neoprávněné zastavení, nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci).
31. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
32. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (správní delikt na ulici Klatovská 12 v Brně), takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu skutkového jednání např. tím, že bude jasně specifikováno neoprávněné zastavení na silniční vegetaci, tak v nyní posuzované věci ostatní popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.
33. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci*

rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“

34. Skutkové jednání není specifikováno pouze a jedine způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem. Jestliže ustanovení § 27 odst. 1 písm. r) silničního zákona říká, že „Řidič nesmí zastavit a stát na silniční vegetaci, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci“, tak skutková věta „neoprávněné zastavení na pozemní komunikaci Klatovská 12 v Brně dne 21. 5. 2015 v 8:52 hodin“ jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, jasně specifikované, jehož právní hodnocení následně vymezuje porušenou právní povinnost. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. Lze tedy dát žalobci za pravdu, že z pouhé formulace „neoprávněné zastavil“ nelze seznat protiprávnost jednání, tu však lze shledat z navazující právní kvalifikace (viz výše).
35. Správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl, že vozidlo stálo v místě, kde to není povoleno. Takové vymezení jasně vede k tomu, že žalobce nezajistil, aby řidič jeho vozidla dodržel § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je konkretizováno, o jaké nedovolené užití silniční vegetace, tj. že šlo o zastavení vozidla. Nemohou tedy vyvstat pochybnosti o tom, která všechna ustanovení tvoří porušenou právní normu. Ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku zastavením v místě, kde to zákon nepřipouští. Podle názoru soudu je popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka není důvodná.

IV C. II Vady výroků rozhodnutí – opomenutí uvedení aplikovaných ustanovení ve výrocích rozhodnutí správních orgánů prvního stupně a neuvedení absence dopravní nehody jako následku deliktního jednání

36. Tím, jaká ustanovení právních předpisů mají být uvedena ve výroku rozhodnutí, kterým se ukládá sankce za správní delikt, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, kde uvedl: „Podstatou odkazujícího ustanovení je to, že kompletní (plnohodnotná) norma je obsažena ve vícero ustanovení jednoho nebo více právních předpisů. Z toho logicky plyne, že by správní orgán měl v rozhodnutí uvést veškerá ustanovení, která ve svém celku tvoří aplikovatelnou normu (bod [22] citovaného usnesení). Pachatel deliktu musí nejen vědět, za jaké jednání (ve smyslu popisu relevantního skutku) je trestán, ale též to, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikuje. Někdy může nesouhlas pachatele spočívat nikoliv v tom, že se nedopustil jednání popsaného ve skutkové větě výroku, ale v tom, jak toto jednání správní orgán právně kvalifikoval (bod [17] citovaného usnesení). Rozšířený senát dospěl v souladu s názorem předkládajícího senátu k závěru, že správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové

podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje (bod [21] citovaného usnesení).“ V podrobnostech lze na dané usnesení rozšířeného senátu odkázat.

37. Neuvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku o uložení pokuty krajský soud nepovažuje za pochybení správního orgánu. Ve výroku byl uveden § 125f odst. 3 ve spojení 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu. Na základě tohoto ustanovení byla provozovateli vozidla ukládána pokuta. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Toto je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši. Ustanovení, kterými je stanoveno rozmezí pokuty, v rámci které se správní orgán může pohybovat, bylo ve výroku obsaženo.
38. Obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla není ani uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35).
39. Ostatně je obecně platnou zásadu, že nelze prokazovat tzv. negativní skutečnosti. Pravidlo nemožnosti prokázání negativní skutečnosti, které je dovozováno v judikatuře soudů, je zdůrazňováno a respektováno též odbornou doktrínou - např. Winterová A. a kol., Civilní právo procesní, 3. vydání, Linde Praha, a. s., 2004, str. 271: *"Z pravidla uvedeného v § 120 odst. 1 občanského soudního řádu, že každý dokazuje jen svá vlastní tvrzení, existuje výjimka vycházející z toho, že po nikom nelze spravedlivě žádat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti."* Žalobce, který tvrdí, že správní orgány neprokázaly a nezabývaly se tím, že vytýkaným jednáním žalobce nezpůsobil dopravní nehodu, nese důkazní břemeno ohledně prokázání, že se tomu tak stalo právě žalobce. Pokud měl žalobce za to, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty, měl toto namítat již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV D. Skutková zjištění - místo zastavení – silniční vegetace

40. Žalobce v žalobě klade otázku, zda bylo prokázáno, že místo, kde jeho vozidlo stálo (Klatovská 12 v Brně) je silniční vegetací. Zákon nevymezuje, co se rozumí silniční vegetací. Pojem silniční vegetace je obsažen primárně v zákoně č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ovšem ani zde není obsažena jeho přesná definice. Ustanovení § 13 písm. d) pouze stanovuje, že silniční vegetace je příslušenstvím dálnice, silnice a místní

komunikace. K bližšímu určení podává jisté vodítko pouze odborná literatura (BUŠTA, P., KNĚŽÍNEK, J., SEIDL, A., Zákon o silničním provozu: Komentář, Wolters Kluwer, 2016), jejíž autoři považují za silniční vegetaci veškeré rostlinstvo rostoucí na silničních pozemcích. S touto definicí se krajský soud plně ztotožňuje. Na základě fotodokumentace založené ve správním spisu a technického pasportu komunikací, kde je plocha vyznačena jako komunikační zeleň, nelze učinit jiný závěr, než, že žalobcovo vozidlo bylo zaparkováno na silniční vegetaci, neboť stálo vedle komunikace, na trávě mezi stromy. Z tohoto důvodu soud tuto námitku nezhodnotil jako důvodnou.

IV E. Protiústavnost povinnosti provozovatele vozidla

41. Ve svých předcházejících rozhodnutích krajský soud obsáhle odkazoval k námitce protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem České republiky. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách a rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není opodstatněná.

V. Shrnutí a náklady řízení

42. S ohledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a napadené rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017, sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př, bylo vydáno v souladu se zákonem. Z tohoto důvodu soud žalobu proti citovanému rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. V případě rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 7. 6. 2017, č. j. JMK 82688/2017, sp. zn. S-JMK 60286/2017/OD/Př, odkazuje soud na předcházející rozhodnutí v této věci ze dne 28. 3. 2018, č. j. 73A 8/2017-34, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 9 As 164/2018-36.
44. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil.

45. V otázce nákladů řízení nemá zdejší soud žádný důvod měnit svůj předcházející právní názor s výjimkou promítnutí výsledku tohoto rozhodnutí.
46. Ačkoliv žalobce ve věci žaloby proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 7. 6. 2017 č. j. JMK 82688/2017 sp. zn. S-JMK 60286/2017/OD/Př úspěšný byl, zdejší soud v posuzované věci shledal existenci mimořádných důvodů zvláštního zřetele hodných pro aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. a žalobci náhradu nákladů zčásti nepřiznal. Důvody zvláštního zřetele hodné shledává soud především v konstantním obstrukčním postupu zmocněnce, kterého si žalobce zvolil pro správní řízení (společnost ODVOZ VOZU s.r.o.). Tento zmocněnec naplňuje smysl své činnosti konstantně obstrukčními praktikami, které činí jménem zastoupených, kteří si jej i s vědomím toho jako zmocněnce volí zcela dobrovolně (žalobce nevyjímaje). Obstrukční úkony jsou tak přičitatelné přímo účastníkům řízení, jejichž jménem jsou činěny. Z nepřehledného množství případů, kdy tento zmocněnec využil některou z obstrukčních taktik lze poukázat např. na řízení vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 73 A 53/2017 či 73 A 62/2017).
47. Konkrétně odkazované věci zvolil žalobce dvě modelové obstrukční taktiky. První z nich spočívala v uvedení, že vozidlo řídila osoba, které se konstantně nedaří doručovat. Druhá pak spočívala v ponechání si veškerých námitek až pro soudní řízení. Bylo-li by cílem žalobce dosáhnout nápravy protiprávního stavu (především nevedení společného správního řízení a nedostatečného vymezení skutku), zcela jistě by tyto klíčové námitky uplatnil v rámci odvolání, aby byla nezákonnost ještě v rámci správního řízení napravena. Jeho cílem (o čemž je soud právě i s ohledem na volbu zmocněnce přesvědčen) naopak bylo využít těchto nedostatků pro to, aby bylo správní řízení prodlouženo (v důsledku očekávaného zrušení rozhodnutí soudem) s cílem dosáhnout prekluze, potažmo finančně profitovat z přiznaných nákladů řízení. Ty soud i s ohledem na takřka formulářový způsob konstruování žalob v případě osob využívajících služeb společnosti ODVOZ VOZU s.r.o. nepovažuje za skutečné, důvodně vynaložené náklady řízení.
48. S ohledem na výše uvedené shledal soud, že je na místě přiznat žalobci pouze náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, které odpovídají výši soudních poplatků, které žalobce musel uhradit. Ve zbytku soud shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení.
49. Ve věci žaloby proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 11. 5. 2017, č. j. JMK 66828/2017 sp. zn. S-JMK 40995/2017/OD/Př, žalobce úspěšný nebyl, tudíž mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti náklady dle obsahu správního spisu nevznikly.
50. V řízení před Nejvyšším správním soudem byla každá ze stran úspěšná z jedné poloviny, pročež žádné z nich náhrada nákladů řízení nenáleží (srov. ust. 142 odst. 2 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 26. února 2020

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.